

Стоянъ— Братя мили! грозна съдба злѣ отсѣче; голѣмо зло непадѣйно ни достигнѣ. Безъ помощъ, безъ подпоръ малкото наши войскаре не можахъ до много да ся противятъ на безбройнитѣ агарянци, които нанадиха като щурци на раздранѣтъ отъ неспягласе наша държава.— О голѣма жалостъ, братя за насъ, които сме имале злочистинѣтъ да останемъ живи не за друго, само за да скърбимъ неутѣшимо и да въздишамъ горко за изгубенатъ нашъ свободжъ!.. Нѣ що думамъ, нека нашѣтъ надѣжба не отслабва, ако царството ни пропадва, народътъ ни живѣе: ние имаме да ся надѣвати до тогасъ до когато българска кръвъ тече въ сърдцето му:

Петръ— За насъ сега не остава друго освѣнъ да бѣгаме отъ нашѣтъ земя и да отидемъ въ другъ чюждж, дѣто ще намѣримъ прибѣжище та отъ тамъ да чакаме случай за освобождение.

Слави— Напротивъ! ние трѣбва да прибѣдемъ въ отечеството си до тогасъ до когато ще ся отъ крие и за насъ случай за да умрѣмъ славно на бойното поле. Това е моето желанне.

ЯВЛЕНИЕ V.

Горнитъ Каранъ

Каранъ Бачъ Стоене, самъ си азъ не щѣ мога да отидѣ до рѣта; изъ горѣтъ ся чѣва шѣмъ Страшно е да не налѣтиамъ пакъ на Турци, та да испаднѣ робъ.

Стоянъ— Засрамяшъ мя Каране; неносишъ юнашко сърце. Юнакътъ не трѣбва никога да ся бои; той трѣбва, да бѣде готовъ да ся впуска и въ самия огънь.

Слави— Не бой ся, върви азъ ще тя придружа.
(Тръгнатъ двама).